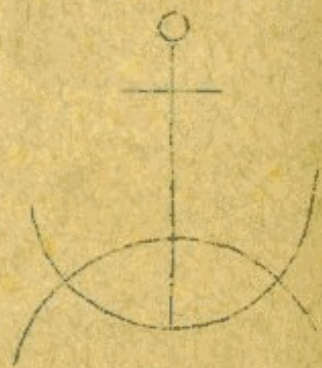
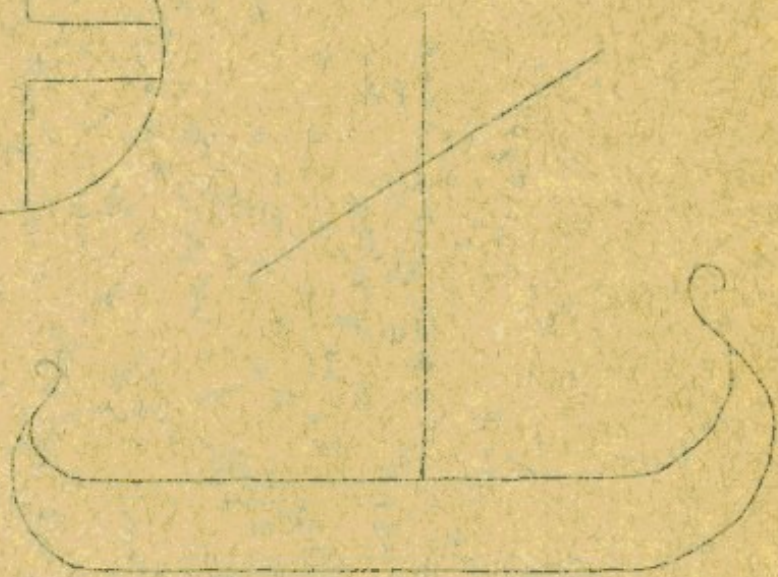
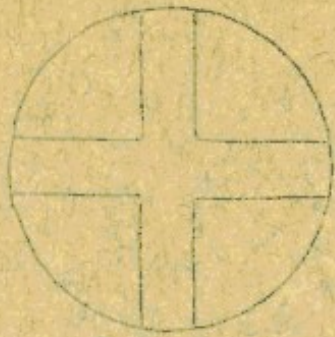

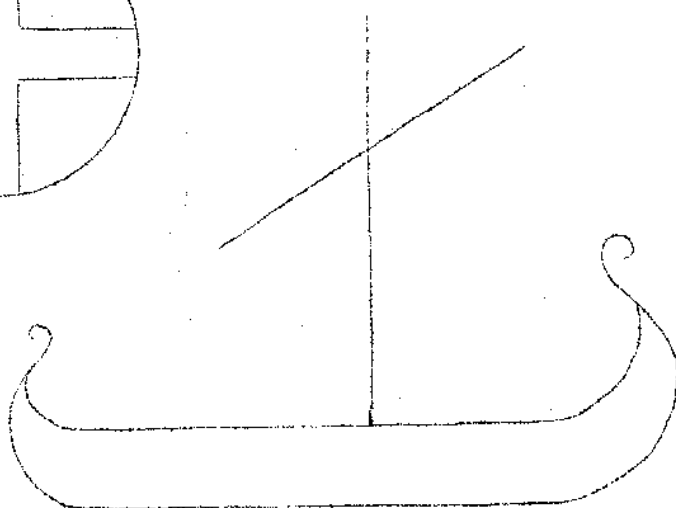
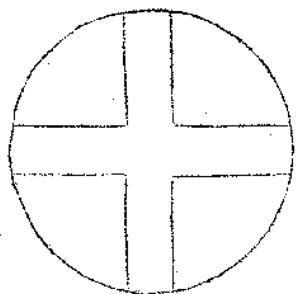
ELEVSKRIFT

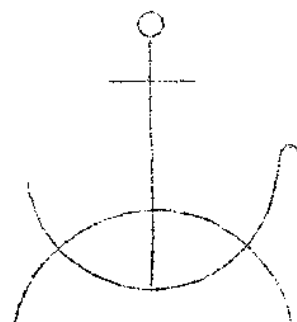
1964

NØRGAARDS HØJ SKOLE

ELEVSKRIFT

1964

NØRGAARDS HØJ SKOLE

Desværre må I i år nøjes med en kort julehilsen fra mig, da jeg opholder mig på Centralsygehuset i Randers.

Men i løbet af nogle få dage vil jeg atter være hjemme.

Jeg ønsker derfor alle en god og fredfyldt jul, og vi takker alle for tilslutningen til skolen, især og ikke mindst for de mange bidrag til den selvejende institution.

Glædelig jul!

Johanne og Arne Nørgaard

Af skolens dagbog

Hver eneste november og maj har vi lærere en god dag, den dag, da vi møder alle de nye ansigter og de gode gammelkendte 2. Semester elever. Det er altid et godt møde, og så godt, det er for os, skulle hele højskoleopholdet gerne blive det for vore elever, og ikke kun et møde med det rent faglige, men også et forsøg på et møde med det, der skal løfte os ud over det faglige og lade os ane, måske endog opleve noget, der kan gøre os rige.

Vinterskolen 1963—64 havde vi det bedste hold, vi nogensinde har haft, konstaterede lærerne enstemmigt, da vi sluttede af ved et velbesøgt afslutnings- og forældremøde. Dette konstaterer vi som regel efter hver afslutning i marts og september. Vi stod efter de sædvanlige afbud og tilmeldinger i den sidste uge af oktober med et størrelsesmæssigt normalt hold på 110 elever, altså ligeså overfyldt som sædvanligt. „Karlene“ var i flertal, og i den henseende er vi vist noget af et særsyn i den danske højskoleverden.

Medarbejderstaben har ikke hverken i køkken, klasselokale eller have undergået ændringer i det forløbne år; dog må man ikke glemme at nævne, at Hanne Arentsen (før Sørensen) har fået en sød datter, og at forstanderparret omsider har opnået den lykke at blive bedsteforældre. Så længe det lugter af ble, ineresserer det sidste ikke forstanderen ret meget.

I „ferierne“ har lærerne, „lærertraditionen“ tro, søgt at dygtiggøre sig ved faglig kursus. Først og fremmest skal her nævnes, at Elna Gade sidste efterår tog sin faglærereksamen og dette efterår har suppleret op med pædagogikum, begge dele med et meget fornemt resultat.

Vore torsdagsaftener har som sædvanligt været godt besøgte, og vi er meget glade for at se vore gamle elever dukke op til disse arrangementer. Lektor Troelsen gav os nogle muntre aftener med „Ullabella“ og Hostrups „Genboerne“ og vi gik et indtryk af Albert Camus i den tredje af vinterens „Troelsen-aftener“. For sommerskolen var der ligeledes af

Troelsen en gennemgang af Kaj Munks forfatterskab. Lærer Kvist fra Trige besøgte os med „lune“ jydsk dialekthistorier, og konsulent Tage Albertsen har gæstet os med foredrag om frihedskampen og grænselandet. Schulz fortsatte sin gennemgang af konflikten omkring den israelsk-ægyptiske grænse med en betagende præsentation af hele Nærorienten, og vi så lysbilleder, der gav indtryk af såvel antikken som den øjeblikkelige situation.

Ved afslutningen af vinterskolen havde vi fru Spalk fra Ikast som gæst, og fru Spalk reciterede „Thora Parsberg og Poul Lange“.

En af vore elever, Erling Godt, fortalte os om sin tilværelse som FN-soldat i Congo og viste bagefter lysbilleder. Det blev en aften, der levendegjorde for os, hvorfor den hvide mand måtte gå fra Congo.

Ind imellem har vi brugt vort filmsapparat og vi har set en del films, blandt andet: Sally Salminen „Katrina“, „vi vidunderbørn“, „Afrikas dronning“, „Den gode jord“, „Havets helte“, „Kammerat Napoleon“, „Exodus“ og Bjerres film fra New Guinea. I Randers Teater så vi „Anne Franks Dagbog“ og på Århus Teater Hochhuts „Stedfortræderen“ og dramatiseringen af Sigrid Undsets „Kristin Lavransdatter“. Sommerskolen så Franz Lehars „Friederike“.

Sommerskolen skulle få en start, som vi ikke havde regnet med. To af vore vinterelever, som skulle have fortsat på sommerkurset, fik vi ikke lov at få igen. I slutningen af april døde Bent Lauge Hansen fra Helsingør, og samtidig fik vi at vide, at Henrik Nicolaisen var bleven opereret, og at han var meget syg. I tre lange måneder holdt Henrik ud, inden han døde. På de atten af hans kammerater og venner, der var med til begravelsen i Højer deroppe fra, gjorde det et dybt indtryk i prædikenen at erfare, hvad skolen og først og fremmest kammeraterne havde været for Henrik. På vor fattige måde ville vi gerne have vist Bents forældre og prøvede vi at vise Henriks forældre, at mødet med dem havde været en gave for os.

Elevmødet satte rekord i deltagerantal. Til eftermiddagsforedraget om søndagen var det knapt

muligt at skaffe plads til foredragsholderen, inspektør Cornelins fra Nakskov, men vi var også begunstiget af et fornemt vejr. Lørdag aften talte Danhøj om perspektiverne ved jordens befolkningstilvækst og søndag formiddag efter generalforsamlingen Fritz Nielsen om „De fagre ord“. Det, der vel ud over rekordtallet af gæster gav dette elevmøde sin særlige plads i erindringen, var den betydningsfulde stiftende generalforsamling, som omtales andetsteds i årsskriftet.

Sommerskolens start begunstigedes af godt vejr, således at vi hurtigt kunne beslutte os for en „ryste-sammen“-tur ud i det blå, „det blå“ ville i dette tilfælde sige Mols Bjerger, mens sommerens anden udflugt havde Himmelbjerget og Silkeborg-søerne som mål. Lidt hen på sommeren, efter at forstanderen var kommet vel hjem fra sygehuset, fik vi alle teknikerne „i hus“ med meget fine eksamensresultater. I midten af august rejste en flok af sted til handelsskolerne, og vi venter os det samme af dem, når de om et år er færdige.

J. N.

Hvorledes løses skolekrisen i Hadsten?

Nørgaards Højskole er hjemløs om 3 år!

For 2 år siden begyndte vi at forberede skolens overgang til selvejende institution. Samtidig modtog vi med 5 års varsel opsigelse af de af os hos „Den jydsk Håndværkerskole“ lejede bygninger. Sidste frist for os her er 1. januar 1968. Dette vil sige, at vort sidste kursus i de nuværende bygninger slutter 1. oktober 1967.

Den situation tog vi med en vis ro, da Galten-Wissing kommune tilbød os Vinterslev skole, som ikke var stor nok til at løse kommuneskolens opgaver. Forskellige udvidelsesforslag af denne på stedet blev to gange afslået, og kommunen fremsatte da et helt nyt forslag, hvilket var yderligere nødvendigtgjort af en udvidelse af skoledistriktet. Det drejede sig om en helt ny skole, som allerede er godkendt, men på grund af statsfinansernes stilling er arbejdet foreløbig stillet i bero.

Dette fremkalder en kædereaktion, idet Nørgaards Højskole bliver husvild, fordi „Den jydsk Håndværkerskole“ heller ikke kan få byggetilladelse til de opgaver, der skal løses for at kunne opfylde lærlingelovens krav.

„Den jydsk Håndværkerskole“ har derfor brug for vor bygning, idet de ikke i længden kan være tjent med at skulle leje tilfældige bygninger forskellige steder i Jylland, hvilket i øvrigt bliver vanskeligere og vanskeligere.

Med andre ord: Kunne Nr. Galten-Vissing kommuneskole gives byggetilladelse omgående, vil en fornuftig løsning af 3 skolers problemer i Hadsten kunne opnås på en rimelig måde.

Arne Nørgaard

Kommunen har løst skolekrisen i Hadsten!

Kommunen mangler kun statens velsignelse til en for staten, kommunen og for skolerne særdeles fin økonomisk løsning.

Spøgsålet er at vække statens interesse for en sådan løsning, og her synes at være en fejl i den offentlige administration, idet statens føling med den enkelte kommunes problemer tilsyneladende er meget lille.

Når kommunesammenlægningerne er en realitet og kommunernes antal derved stærkt formidsket, må det være rimeligt, at hver kommune har en mere direkte forbindelse til statsadministrationen, således at et fornuftig underbygget nødråb som dette må blive hørt og efterfulgt af en hurtig bevilling, én bevilling, der løser tre problemer, en lækkerbidsken for staten i denne tids vanskelige økonomiske situation.

Hans Buttenschøn
Arkitekt

De rene glædeskilder

Jeg lægger dagens avis til side efter lige at have læst et stykke med overskriften: „Mor og far har ikke tid — Det splittede familieliv ungdommens største problem.“

Det er desværre vist sådan, at denne overekrift er udtryk for noget, der er karakteristisk for vor tid: Mennesker har ikke tid til at leve, føle glæde og taknemlighed, fordi de har kastet sig ud i noget, der fylder dem med uro, utilfredshed og misundelse, nemlig en ensidig kamp for en produktion og en levestandard, der aldrig kan blive tilfredsstillende høj, og under dette har de tabt forbindelsen med de virkelige livsverdier og „de rene glædeskilder“, glemte, at mennesket ikke alene skal eksistere, det skal også leve et menneskeliv, og at dette ikke først og fremmest er betinget af materielle goder.

Jeg kommer i denne forbindelse til at tænke på Robert Ingersolls ord: „Af min ganske sjæls dyb hader og forbander jeg enhver samfundslære, som ikke gør et rent og helligt hjem til hjørnesten. Al civilisation hviler på familielivet. Dyderne gror omkring det, sætter klase og blomst og dufter ind over arnen. De rigeste ord i verden er: min kæreste, min hustru, far, mor, mit barn. Uden disse ord er verden kun et bordel og menneskene bare dyr.“

Men er det virkelig sådan, at Jacob Wassermann havde ret, da han skrev: „Troen er flydt ud som vandet af et glas, der er gået i stykker. Tiden bliver tyranniseret af maskinen; det er et pøbelherredømme uden lige. Hvem frelser mig fra maskinen, fra bedriften? Guldkalven er gået fra forstanden. Sjælen flygter; godheden hører op; formen brister; ærefrygten dør. Gruer De ikke også en smule for den slægt, der nu vokser op? Er det ikke en luft som før syndfloden?“

Er det sådan, da er det i sandhed på tide, at mennesket giver sig tid og ro til at leve, til at søge „de rene glædeskilder“, hvorom Rousseau i sin tid skrev:

„Når jeg stod op ved solopgang for at se dagen vågne, var mit første ønske, at der ikke måtte komme noget brev eller besøg, som kunne forstyrre

fortryllelsen for mig. Hastigt ilede jeg ud i skoven. Hvor jeg jublede! Jeg søgte mig et eller andet vildt sted, hvor intet mindede mig om menneskers hænder, hvor ingen tredie tængte sig forstyrrende mellem mig og naturen. Gyvelens guld og solstrålernes purpur fyldte hjerte og øje med henrykkelse. De majestætiske træer, der kastede deres skygger over mig? det fine buskads, der omgav mig, den overraskende mangfoldighed af urter og blomster, der bøjede sig under mine skridt, hensatte mig i en stærk spænding og forundring, og jeg blev blød indtil tårer, når jeg tænkte på disse dyrebare, rene glædeskilder, der ligger menneskene så nær og dog er dem så uendelig fjærne.“

Fridtjof Nansen gav også engang udtryk for sin forståelse af, hvor betydningsfuldt det er for mennesket at lade Guds skaberværk øve sin indflydelse på sindet, så det når til den beskedenhed, der giver mulighed for den rette vurdering af de værdier, hvoraf menneskelivet skal næres.

Fridtjof Nansen sagde det sådan:

„Ved betragtning af verdensrummet en stjerneklar nat kan en ung mand lære mere beskedenhed end ved års træning i doktriner. Han skulle i sin tidligste ungdom lære at knæle ved evighedens fod og lytte til det grænseløse rums stilhed. Den stjernesåede himmel er den sandeste ven i livet, når én først har lært den at kende; altid er den der, altid giver den fred, altid minder den dig om, at din uro, din tvivl, dine smerter er forbigående småting.“

Det er den samme tanke, Erik Bøgh har givet udtryk for, om end på en noget anden måde:

„Hvorfor er landboen sund og stærk
og stadboen svækket og bleget?

Jo: landet, det er Vorherres værk,
men staden, den er vort eget.“

Men allersmukkest har vel nok Brorson givet os en henvisning til „de rene glædeskilder“ i sin dejlige salme: „Op! al den ting, som Gud har gjort“, hvis næstsidste vers lyder:

„Hvad skal jeg sige? mine ord
vil ikke meget sige;
o, Gud! hvor er din visdom stor,
din godhed, kraft og rige.“

Jeg sender jer alle de bedste hilsener med ønske
om en god og glædelig jul og et godt nytår fra min
kone og jeres

Rask Nielsen

Foredrag og samtale

Den norske folkehøjskole har holdt 100 års jubilæum.

I den anledning er der talt og skrevet meget. Den norske kirke- og undervisningsminister har sagt, at højskolen har betydet et mildere åndeligt klima i Norge, og stortingets præsident har kaldt den et kulturelt overrislingsanlæg i landet. Hyldestord har det ikke manglet på. Der er også dem, der har forsøgt en vurdering og har talt i alvor om fremtidsperspektiverne.

Her blot et par pluk fra en artikel af Leif Longum i bladet Nytt fra Nansenskolen med overskriften „Fra forkyndelse til dialog“, fordi jeg synes, den siger noget væsentlig om den forandring, folkehøjskolen har gennemgået både i Norge og Danmark.

Norges første højskolemænd var Herman Anker, Olaus Arvesen, Christopher Bruun og Viggo Ullmann.

Leif Longum skriver bl. a., at der ved 100 års jubilæet kan være grund til at spørge:

„Hvad er levedygtig af traditionerne fra folkehøjskolens første tid? Er „det levende ord“, som Bruun og hans samtidige praktiserede det, fremdeles et gyldigt pædagogisk princip. Når man læser om dem, er det både med beundring og undren: hvordan var det mulig for dem at holde begejstringens glød ved lige og brænde deres syner ind i en lyttende elevflokk, ikke en enkelt gang, men dag efter dag, gennem skoleårets mange hverdage? Måtte resultatet ikke blive åndelig overanstrengelse? Og selv om det var mulig, var det ønskelig?

Der ligger ingen nedvurdering i dette. Vi ved, hvordan en Christopher Bruun, en Olaus Arvesen og en Viggo Ullmann kunne tryllebinde en forsamling. Og det som var vigtigere: Kunne forløse kræfter, fylde deres elever med viljen til at leve deres idealer i praktisk gerning. Og alligevel må vi spørge: er det eksempel, de gav, stadig et forbillede, vi her prøve at leve op til?

Vi lever i en anden, mer prosaisk tid måske. De store følelsers tid er forbi, og „begejstringens ørn“ er blevet en sjældnere gæst i klasseværelserne. Eleverne er blevet anderledes, og lærerne ikke mindre.

Udfordringerne, vi møder, og svarene, som kræves, er blevet andre. Den lyttende modtagelighed, som folkehøjskolens pionerer mødte, kan vi ikke vente at finde igen i en elevflok med ni til tolv års skolegang bag sig. Men heller ikke den afstand, som der var mellem lærer og elev. For det var også karakteristisk for folkehøjskolen, at læreren altid var den givende, eleverne lyttede og tog imod.“

Leif Longum slutter med følgende:

„Vi, som er lærere på folkehøjskolen i dag, har næppe forestillinger om „folket“, som vi skal stige ned til og frigøre. Og eleverne møder os heller ikke med den forventning og ærefrygt, som blev Christopher Bruun og hans samtidige til del. I dag kan vi — på en helt anden måde end før — mødes på lige fod, og dermed har vi muligheden for samtale. Men forudsætningen for en frugtbar samtale er, at svarene ikke er givet på forhånd, at begge parter er villige til at vise deres egen usikkerhed og om nødvendig risikere egen prestige. Frem for alt kræves der følelsesmæssig og intellektuel ærlighed. Og endelig: en menneskelig nærhed, som talerstolen aldrig kan give. Den søgende holdning er jo lavmælt, den vil ikke omvende eller hverve tilhængere. Den stiller bare spørgsmål.

Jeg indbilder mig, at mange af folkehøjskolens lærere i dag foretrækker samtalsens nære, lavmælte form, fremfor talerstolens. Den indbyder ikke til begejstret forkyndelse, men kan give deltagerne noget, som måske ikke er mindre vigtigt: en trang til at stille livet spørgsmål og vilje til selv at søge svar. Den bygger også på en tro på det levende ord, ordet, som kan bygge bro mellem mennesker. Eller det er måske rigtigere at bruge et af vor tids karakteristiske slagord, selv om det står i fare for at blive en kliche: vi tror på dialogen.“

Jeg tænker mig, der er ikke så få danske højskolelærere af de yngre årgange, som kan godkende dette. Mænd af min generation vil ikke sige enten-eller, men både-og — det vil sige både foredrag og samtale.

Med venlig hilsen til alle dem, der har været mine
tilhørere på Hørgaards højskole.

Jens Marinus Jensen

Om at tænke, før man handler

Der er opstået et voldsomt behov hos de fleste af os for at eje mange ting. En mani er det blevet. Man køber og køber, men indkøbene sker tilsyneladende uden større overvejelse og i mange tilfælde kun, fordi det hører sig til at have så og så meget og at have et forbrug af en vis størrelse af alle mulige og umulige ting.

Et af tidens ord er „statussymbol“. Statussymboler er f. eks. bil, fjernsyn, køleskab, pariserrejse og pels. Man tror vel, man erhverver sig anseelse samtidig med varen. Der er for så vidt ikke noget galt i at eje disse ting, de kan være vældig praktiske og brugbare. Men at slide og slæbe for at kunne købe noget, blot fordi det skal tage sig ud for andre, at man har en høj levestandard, er tåbeligt. Og det skaber jo slet ikke beundring for en hos de andre, men — hvis det har en virkning — kun misundelse og mindreværdsfølelse, for så skal de, der ligger under, minsandten også have mindst lige så meget samlet sammen og helst mere og endnu mere forkromet. Man burde i højere grad, end det er sædvanligt, og mere nøgternt gøre sig sit behov for at eje ting klart, spørge sig selv, hver gang lysten til at købe melder sig, om man virkelig vil bruge tingen, eller den bare kommer til at stå til pynt. Det vil altså sige, at man må købe et bestemt maleri og ikke et tilfældigt, fordi man nu engang skal have noget hængende på væggen.

Man må anse denne hæmningsløse havesyge eller erhvervedille for at være kulturødelæggende. Tingene skal hjælpe os til at leve; de skal ikke beherske os. De må ikke blive til guder for os, for det er de ikke værd.

Når dette er sagt, må det indrømmes, at vi trods alt har et forhold til tingene, som omgiver os. Man kan ikke benægte, at de er en del af vor personlighed eller måske manglende personlighed. Deraf følger naturligt, at den, der forstår at skaffe sig i bedste forstand brugbare ting: møbler, klæder, værktøj osv., bliver „mere rigtig“ end den, der overser dette.

I vort reklamebeherskede samfund skal enhver bestræbelse på saglig varekundskabsmeddelelse

ønskes velkommen. Der er brug for viden om varer, for det er vanskeligt for den enkelte forbruger i hvert enkelt tilfælde at vurdere varens brugsværdi. At dr. Lieberkind og Gunnar Nu får Nescafe, når de er trætte, og at speaker Hanne Sommer også er gået over til at ryge Long, burde ikke få indflydelse på vort forbrug. Heller ikke, at der agiteres med, at vor nabo har den.

Virksomheder, der giver reel forbrugervejledning, har vi bl. a. i Forbrugerrådet, i Statens Husholdningsråd og i det nye forbrugerblad med det manende navn Tænk, På et vist tidspunkt blev husholdningsrådet latterliggjort af oversmarte journalister og reklamefolk. Man ville gøre det til en aldeles intetsigende virksomhed, for hvilken vi betaler flere millioner kroner årligt. Heldigvis lykkedes anslaget kun delvist. Så vel husholdningsrådet som forbrugerrådet udfører et fortrinligt arbejde gennem deres afprøvningsvirksomhed. Det er ubestrideligt, at disse og lignende foretagender har tvunget fabrikanter, som før ikke tog det så nøje med, hvad de fremstillede, til at bringe kvalitetsprodukter frem.

Der, hvor der investeres de helt store beløb og altså kan ske de værste og næsten uoprettelige fejl i indkøb, er ved bosætning. Men netop ved bosætning og boligindretning er der i de seneste år blevet god hjælp at finde. Man kan læse sig til rette og også få konsulenthjælp. Ulejlighed og udgifter vil rigeligt være dækket ind gennem de fejltagelser, der derved undgås.

Man skal ikke tro, sådan vejledning vil give for ensartede hjem eller få os til at slippe det så charmerende frie valg. Netop ikke. Hvad vi når frem til, er bedre smag og gode materielle værdier for pengene og hermed en god baggrund for en rigtigere tilværelse.

Som noget generelt kan sluttelig siges, at man står sig ved at tage tid til indkøbene, købe behersket og i reelle forretninger og så gøre sig sit behov klart. Det er ikke mængden, men derimod kvaliteten, der gør det.

.

Glædelig jul!
Erna og Fritz Nielsen

Tanker ved juleskriftet

Er vi nu allerede ved den tid igen, tiden flyver afsted. Det er gode tegn. Man keder sig aldrig.

Er vi allerede henne ved den tid, hvor fru Vestergaard begynder at rykke de forskellige skribenter for deres højtidelige nytårsforsætter.

Skal man nu igen til at bekende, at man ikke har noget særligt på hjerte, at man er beklemmt, hver gang man bestiger talerstolen, og blankt må erkende, at man er et ganske almindeligt menneske, med almindelige synspunkter, uden et højere åndsliv. Skal man virkelig bekende, at man er en dilettant i åndernes rige, og som ingen gang kan dyrke gulerødder uden orm.

Er man kun en maddike, der kun kan leve af andres tanker og handlinger, og som kun på et lavere stade kan sige at debet er til venstre og følgelig kredit til højre.

Ak ja! Tiden går, udviklingen skrider rask fremad. Snart er jeg også kun en antikvitet. Snart er det hele kun et hul på et bånd eller et kort. Uden mening. Sådan føler jeg, når jeg ser moderne kunst. Mon Robert Jacobsen husker at rustbehandle sine værker, eller er de også kassable, som tre år gamle biler?

Bevægelse i kunsten! Husk at skifte til vinterolie, hvis I ikke bruger multigrade. Er det træet, der drejer, eller er det Dig? Er det gåsen Du æder, eller er det gåsen, der indgår en kemisk forbindelse med Dig?

Pas på de umættede fedtsyrer i denne tid! Ellers opnår Du ikke Jordens undergang.

„Bladan,“ fremmumlede bien, inden den døde, „og jeg, der ellers altid sådan har passet på DDT.“

En glædelig Jul og et godt Nytår
ønskes af
Inger og H. C. Danhøj

Det kniber at få tiden til at slå til

Det stod os fra første færd klart, at Lis er en personlighed og ikke noget dusinmenneske. Heller ikke tvivlede vi på, at hun skulle gennemføre sin plan, at blive teknisk assistent. Alligevel må vi, der har haft lejlighed til at følge hende, undre os over, at denne meget tilbageholdne og stille pige har udviklet sig til en i bedste forstand frigjort ung kvinde.

I nat faldt årets første sne, og jeg skriver til elevskriftet, jeg kommer helt i julestemning. — Men det var jo faktisk slet ikke det, jeg skulle fortælle, jeg skulle derimod sige lidt om, hvordan det gik til, at jeg kom til Hadsten.

Jeg havde hørt noget om en mand, der hed Nørgaard, som havde en skole, hvorpå man kunne begynde at uddanne sig til teknisk assistent; da det interesserede mig, skrev jeg til ham for at få lidt mere at vide om det. Jeg har vist sjældent gjort noget, der var mere fornuftigt; jeg opdagede snart, at Nørgaard var langt bedre til at løse mine problemer end jeg selv; jeg kom f. eks. under revalideringen, det betød meget for min økonomi, som igen betød meget for mig.

Og så, den 3. november 1960, kom jeg for første gang til skolen, egentlig var det 5 måneder før kurset for teknisk assistenter begyndte. Jeg må indrømme, at det var en overraskelse, men det gjorde ikke noget, for der var mange andre ting at lære. — I det hele taget synes jeg, at de 15 måneder, jeg var på skolen, har været meget værdifulde for mig, ikke alene på grund af den faglige viden, jeg tilegnede mig, men også ved at jeg lærte en hel masse mere eller mindre positive mennesker at kende, og ved at lære de i ordets bedste betydning, så menneskelige lærere at kende. Jeg kan i denne forbindelse ikke lade være med især at mindes vore dejlige foredragstimer; og den hyggelige Bløcher, han var den lærer jeg havde mest.

Efter at have forladt Nørgaards Højskole, kom jeg på teknisk skole i Struer, det var en stor forandring,

jeg vænnede mig dog snart til det; og da jeg til januar 1962 skulle ud som praktikantelev, fik jeg et job, på en arkitekttegnestue i Århus. Vi havde det vældig hyggeligt, til gengæld lærte jeg ikke så forfærdeligt meget, dog gik jeg så småt og drømte om at komme tilbage dertil, når jeg var helt færdig på teknisk skole.

Imidlertid kom det til at gå anderledes, idet ingeniørfirmaet Rambøll & Hannemann skrev til en lang række tekniske skoler og tilbød naturligvis et begrænset antal tekniske assistenter en videreuddannelse, bestående af en ugentlig skoledag og mindst 12 timers hjemmearbejde. Til gengæld skal man ugens øvrige dage arbejde som teknisk assistent. Kurset varer cirka 1½ år. Jeg var nok endnu en gang heldig; man mente, man kunne bruge mig.

Jeg syndes, at det er glimrende, at vi skal lære noget mere, for man ved alt for lidt, når man kommer fra teknisk skole, man når kun at snuse en lille smule til en hel masse forskellige fag. Dog må jeg sige, at det nu kniber mig at få tid nok fra til lektierne, især i denne tid, hvor vi forbereder os til en terminsprøve i næste uge, derfor synes jeg, at det ville have været mere praktisk, hvis man ventede med at udgive elevskriftet til efter jul, men det er vel egoisme.

Jeg vil slutte med mine bedste ønsker om en rigtig glædelig jul til eventuelle læsere. Og jeg vil sige hr. og fru Nørgaard tak for den hjælp, jeg har fået uden på nogen måde at have fortjent den.

Lis Hestbeck

Hvad skal du blive til?

Frede er vældig godt skåret for tungebåndet. Han er i stand til at tale sin sag. Kun en gang var han slemt i knibe, nemlig da han kom til England for at lære sproget på stedet. Han har selv fortalt, hvor svært det var, indtil han fik tilstrækkeligt ordforråd til at udtrykke, hvad han havde på hjerte. Vi kan forestille os, at han har fået alt det ud af englandsbesøget, som det var muligt.

Jeg var landmand og havde gået i skole i en lille landsbyskole i Nordjylland, en af dem med to klasser, nemlig „lille klasse“ og „store klasse“ og ikke som i dag, hvor de stakkels børn må fare fra det ene rum til det andet, men der er ingen tvivl om, at børn lærer mange ting i skolen, som vi aldrig hørte om, dermed mener jeg ikke, at det er af det gode, alt hvad nutidens børn bliver fodret med på bænken.

Som 21 årig måtte jeg forlade den livsbane, som jeg fra barnsben havde valgt, nemlig landbruget, og blev af min læge tilrådet at gå kontorvejen. Som landmand var jeg lidt skeptisk over for spørgsmålet: min fremtid. Tænk, at det skulle kunne lade sig gøre at tjene til føden ved at sidde med en blyant i hånden! Det lød dengang for mig som noget uopnåeligt.

Den 1. maj 1961 stod jeg på en lille nordjysk station med en dyne over den ene arm og en stor grå kasse under den anden. Jeg havde lige været inde at købe en enkeltbillet til Hadsten og stod nu ude i det dejlige forårsvejr og ventede på toget; men mine tanker var ikke hos fuglene, som sang, eller hos solen, der atter havde fået magt over naturen. Det var ligesom en indre stemme hele tiden sagde: „Hvad skal du blive til?“

Jeg vil ikke beskæftige mig med selve skolegangen i Hadsten, da enhver, som læser denne lille hilsen fra deres andet hjem, kender den ligeså godt som jeg; men een ting kan vi vist alle blive enige om: Uden arbejde opnås intet.

Jeg har altid været dum, når det drejede sig om sprog, om min sproglærer har beklaget sig til Nørgaard, ved jeg ikke, men en ting står klart, jeg

glemmer aldrig de 4 måneder, jeg havde hos nogle af Nørgaards venner i England. Dette ophold har jeg mange gange siden haft glæde af, først og fremmest på Randers Handelsskole, hvor jeg i stedet for et tgfik mg, og til sidst, da vi nede på fabrikken købte et stort engelsk anlæg, som blev opstillet af en engelsktalende montør, da måtte jeg være tolk for vore smede, som kom ind på kontoret og sagde: „Vi forstår ikke et suk.“

Da jeg den 1. august kom hjem fra England, begyndte jeg at læse til den 1-årige handelseksamen på Randers Handelsskole. Takket være mit ophold i Hadsten klarede jeg denne eksamen uden stort besvær. Om aftenen læste jeg til statskontrolleret prøve i bogføring, det gik også.

Den 27. juni 1963 fik jeg mit eksamensbevis, og den 1. juli tiltrådte jeg min nye stilling som bogholder på Randers Jernstøberi. Den 1. april fik jeg en lærling til at hjælpe mig med de mange opgaver, som efterhånden bliver lagt på arbejdsgiverens skuldre, sidst ATP — et stort problembarn at passe.

Den 1. dec. i år gik et af mine største ønsker i opfyldelse. Jeg har lige fået mig en lille, dejlig lejlighed tæt ved min arbejdsplads. Jeg kan endvidere betro jer, *at* det nu snart er længe siden, jeg har hørt en stemme sige: „'Hvad skal du blive til?“. Dette kan jeg alene takke hr. og fru Nørgaard samt den øvrige stab på skolen for. Uden dem havde jeg stået på et sidespor uden køreplan for resten af mit liv.

Jeg vil til slut ønske alle mine venner fra tiden i Hadsten en glædelig jul samt et godt 1965.

Hilsen Frede

HADSTEN — LONDON — ÅRHUS — GLYNGØRE

To virkelige fine mennesker fandt hinanden og den rette plads. Kun meget få på skolen vidste, de udgjorde et par; men alle kan vi sige, at de fortjener hinanden.

Det var et benbrud, som ikke ville gro sammen, der var årsag til, at jeg kom på Nørgaards Højskole.

Jeg er udlært kommis, men det brud hindrede mig i at fortsætte bag disken, og gennem revalideringscentret i Skive fandt jeg frem til Nørgaards Højskole, hvilket jeg aldrig har fortrudt.

Skoleopholdet i Hadsten varede for mit vedkommende i to semestre. Jeg valgte kontorlinien, som jo faktisk er en fortsættelse af mit oprindelige fag.

Man lærer meget på Nørgaards Højskole, både menneskeligt og fag og jeg har været meget glad for mit ophold på skolen.

Men man kan jo som bekendt ikke lære for meget, så Nørgaard foreslog handelsskolen som næste station på vejen.

Der var dog, fra vi var færdige på Nørgaards Højskole, og til handelsskolen skulle begynde, et par ledige måneder, og igen vidste Nørgaard, hvad de skulle bruges til.

Henrik og jeg skulle til England for at udbygge det, fru Rasmussen og Fritz Nielsen havde lært os af det engelske sprog.

Det blev et par udbytterige måneder i London. Vi gik i skole hver eftermiddag fem dage om ugen, og brugte resten af tiden til at gå på opdagelse i denne kæmpestore by. Vi fik lært meget i den forholdsvis korte tid, både hvad det engelske sprog angår, og også med hensyn til englænderens måde at tage hverdagens store og små problemer på.

Og så så vi næsten alt, hvad der er værd at se i London, og vi var så heldige at få hele det store ceremoniel med, som bliver sat i scene i anledning af dronningens fødselsdag.

Nå! men hjem skulle vi jo igen, handelsskolen begyndte til august, og det år gik hurtigt. Der var

nok at se til, men alligevel gik det forholdsvis let, man havde noget med sig dertil at bygge videre på.

Så oprandt tiden endelig, hvor der skulle findes et job, hvor man kunne gøre brug af det, man havde lært. Jeg ville gerne til et eller andet, hvor jeg kunne komme til at arbejde med export. Og det ønske har jeg fået opfyldt.

Jeg er nu ansat i et stort exportfirma indenfor fiskebranchen, hvor jeg hver dag har brug for mange af de fag, som tiden i Hadsten og de andre skoleophold gav mig indsigt i.

Nu har jeg jo kun til dels skrevet om mig selv, men som det er gået andre, fik jeg også andet end viden med fra skolen.

Hanne, som på grund af en discoslidelse også skulle omskoles, havde fundet frem til Nørgaards Højskole. Efter skoleopholdet fik hun plads på et kontor, hvor hun havde arbejde godt et års tid. På samme tid var jeg færdig med handelsskolen og fik ovennævnte job, og nu vasker Hanne mine skjorter, steger rødspætterne og passer vores lille søn.

Vi siger hr. og fru Nørgaard og alle lærerne tak for den gode og lærerige tid, vi havde på skolen og sender mange venlige hilsener, samt ønsker skolen held og lykke fremover.

Hanne & Finn Knudsen
Strandvej 30
Glyngøre

TRE SOM ELSKER HINANDEN

Det er ikke alle, der udnytter deres muligheder så stærkt, som Sander har gjort det; for mange vil mindre mål vel også kunne gøre det. Men vi, der kender ham, glæder os over den rige udvikling, han har gennemgået. At han har haft en god støtte i Rita, som han mødte her på skolen, betvivler vi ikke. De vil begge have noget godt at give deres lille dreng i arv.

Kære Nørgaard, jeg er glad for her at kunne takke dig og din kone samt alle lærerne for den dejlige tid, Rita og jeg tilbragte hos jer,

En muskelsygdom tvang mig til at opgive legemeligt arbejde, og en socialrådgiver på Ortoædisk Hospital i Århus fik mig til at tage på skole i Hadsten hos Nørgård & Go.

Det blev til 2 dejlige og lærerige semestre, som jeg altid vil være Nørgaard taknemlig for, fordi Nørgaard & Go., gav os alle den tillid, vi manglede og lærte os at respektere vore medmennesker, som de er. Rita havde lige ligget et år på sygehuset i Lyngby for tuberkulose og måtte som følge heraf heller ikke få for hårdt legemeligt arbejde.

Det blev som sagt til 2 dejlige semestre, som dannede grundlaget for den videre teoretiske og praktiske uddannelse indenfor merkantilismens ædle kunst.

Rita tog tilbage til København, hvor hun fik sig en kontorstilling i K.D.A.K., og jeg tog til Randers på Handelsskole.

I juli måned 1961 blev jeg ansat på et revisionskontor i Vejle, og i marts måned 1962 rejste Rita herover og fik stilling på F.D.B. i Vejle; vi var begge to glade for vore stillinger, og jeg begyndte at læse tysk og engelsk på Horsens Handelsskole.

Den 13. april 1963 blev vi gift, og i marts måned, året efter, fik vi en dejlig lille dreng, som vi selvfølgelig er helt ellevilde med begge to.

I juni måned i år bestod jeg Højere Handelseksamen, og nu er jeg i gang med H.D. i Kolding. Vi har lige købt nyt hus her i Fredericia, hvor jeg fik stilling i august måned, og Rita har fået

et halvdagsjob, således at vi økonomisk klarer den høje ydelse for at være prioritetsbestyrere.

Vi nyder hver dag og glæder os hver gang, vi er i kontakt med de mange gode venner, vi fik i Hadsten.

Hermed en hjertelig julehilsen til jer alle med ønsket om, at lykken vil smile til jer, som den har tilsmilet os.

Endnu en gang tak til kammeraterne, til lærerne og ikke mindst til det dynamiske forstanderpar, hr. og fru Nørgaard, for den dejlige og minderige tid i Hadsten.

En rigtig glædelig jul samt et godt og velsignet nytår, ønskes I alle af

Finn, Eita og Kristian Sander.

Endnu en tidligere elev, denne gang, en grønlænder, der går videre_ socialt arbejde.

Lennert, der vandt mange venner for sig og de omtrent 30.000 andre grønlænder, for hvem han er en ypperlig repræsentant. Vi mindes ham i masser af glade situationer, men også i den, hvor han ved klaveret for en stund gav sig hen i længsel efter hjemmet og øen deroppe i nord, det smukkeste udtryk for hjemstavnsfølelse, man kan tænke sig.

Grunden til at jeg i sin tid kom til Danmark var, at mine led i benene var dårlige. Man så sig ikke i stand til at foretage nogen operation i Grønland, og efter knap 4 års læretid i butikken i Holsteinsborg rejste jeg derfor til Danmark for at blive indlagt på Ortopædisk Hospital København.

Efter 11 dages vellykket sejlads ankom jeg til hospitalet i begyndelsen af juni 1959, hvor jeg tilbragte ca. 4 måneder.

Under slutningen af mit ophold på Ortopædisk fik jeg besøg af en dame fra Ministeriet for Grønland, der kom for at spørge mig, om jeg havde interesse i at lære noget, inden jeg forlod Danmark igen.

Efter en længere samtale blev vi enige om, at jeg skulle søge uddannelse inden for kontorfaget — dels a.h.t. mit ben, der ikke måtte overbebydes, dels med henblik på de arbejdsmuligheder mit hjemland bød på.

Kort efter udskrivelsen fik jeg da meddelelse om, at jeg skulle til Nørgaards Højskole, hvortil jeg ankom i november måned lidt senere end de øvrige elever.

Jeg var naturligvis spændt på det hele og blev derfor meget glad, da jeg mærkede den varme og venlighed, der mødte mig blandt såvel lærere som elever.

De 10 måneder's ophold på Nørgaards Højskole står i min erindring som en af de største oplevelser, jeg har haft. Jeg mindes det med glæde og har draget megen nytte af de ting, jeg her lærte både af menneskelig og faglig art.

I oktober 1960 vendte jeg tilbage til Grønland og her bier jeg ansat på kærnerkontoret i Holsteinsborg som 3 års elev.

I løbet af de 3 år blev jeg udlært og giftede mig med en lærerinde i byen, som var på 2 års kontrakt i Grønland. I forbindelse med min hustrus kontrakt udløb søgte jeg optagelse på Handelsskolen i Randers. I juli 1963 rejste vi alle 3 (vi har nemlig fået en dejlig lille datter) til Randers, hvor vi har været bosat siden.

Her tog jeg den 1-årig handelseksamen samt statskontrolleret bogføring — et kursus der strakte over 2 ugentlige aftener á 2 timer det meste af vinteren.

Fra 1. august 1964 kom jeg til Socialkontoret i Randers som praktikant med henblik på en videre uddannelse på Danmarks sociale Højskole i Århus, hvortil jeg søger optagelse pr. 1. marts 1965. Resultatet herom foreligger først i januar måned, og jeg venter naturligvis spændt på svar.

Som afslutning på denne lille skildring vil jeg sende en hilsen og tak til forstander Nørgaard og frue, lærere, lærerinder og mine kammerater fra vinteren 1959/60. Jeg ønsker alt godt for Nørgaards Højskole fremover og ønsker alle en

GLÆDELIG JUL OG ET GODT NYTÅR.

Johan Karl Lennert
Sjællandsgade 34, IV

Randers

P E N G E E R J O I K K E A L T

En hilsen fra den glade, friske, sirlige Dora, som står for os som indbegrebet af soliditet. Lige så **solid er hun som den Sparekasse**, hun fik ansættelse i.

Ja, så nærmer julen sig igen og med den udsendelsen af årsskrifterne fra vore højskoler. Forstander Nørgaard har anmodet mig **om et lille bidrag** til elevskriftet fra Nørgaards Højskole og bedt mig fortælle, hvorfor jeg kom på højskole der. Jeg skal prøve at efterkomme opfordringen.

Og hvorfor kom jeg så på Nørgaards Højskole? Jeg stod over for at **skulle** skifte erhverv. I ca. 10 år havde jeg haft arbejde ved et par **mindre** landcentraler. De er nu begge nedlagt på grund af automatisering, og da jeg var klar over, at der efterhånden ville blive brug for **færre og færre inden for dette fag**, syntes jeg, det var på tide at få **begyndt** på noget andet.

Men hvad skulle jeg begynde med? Jeg skulle helst have et arbejde, **hvor** jeg ikke skulle gå eller stå hele dagen. Der var måske en mulighed **for** at komme til at passe omstillingsbord i en større virksomhed, men de fleste steder krævedes det, at man skulle udføre noget kontorarbejde ved siden af. Det **havde jeg slet intet kendskab til**.

Rent tilfældigt kom jeg til at snakke med en tidligere elev fra Nørgaards Højskole. Han fortalte mig om, hvor stort et udbytte han **havde** haft af sit ophold på skolen og om, hvordan Nørgaard havde hjulpet **ham** til at få et godt arbejde. Måske var det noget for dig, tænkte jeg. Tidligere har jeg været på højskole og været meget glad for det, **Egentlig** var jeg vel for gammel til at komme på højskole, men efter at **have** talt med Nørgaard og af ham fået at vide, at på hans skole kom folk i alle

aldre, bestemte jeg mig for et ophold der i vinteren 1962/63. **Hvor** blev det fem dejlige og udbytterige **måneder**, jeg fik der i **Hadsten**. Alle lærerne gjorde deres bedste for at proppe os elever med så **megen** viden og faglig kunnen som muligt. Efter lange overvejelser bestemte jeg mig da også for at tage **sommerskolen med**.

Sådan kom det nu ikke til at gå. Medens jeg i april måned var hjemme hos mine forældre, så jeg i avisen, at der søgtes en kontordame i Sparekassen i Grenå. Jeg søgte stillingen og fik den. Først måtte jeg jo nu spørge Nørgaard om lov til at slippe for sommerskolen. Det var der ikke noget til hinder for, tværtimod var Nørgaard glad for, at jeg havde fået arbejde.

Den første maj 1963 begyndte jeg så mit arbejde her i **Sparekassen i Grenå**. Først med en prøvetid på 3 mdr.. Jeg befandt mig godt ved arbejdet der, og man må jo have været tilfreds med mig, for efter de 3 mdr. fik jeg en mindre lønforhøjelse, og direktøren ville gerne beholde mig. Jeg passer omstillingsbordet, og jeg skulle så udføre lettere kontorarbejde; men efterhånden får jeg nu lov at deltage i mere og mere forskelligt. Jeg finder arbejdet interessant og føler mig hjemme på min arbejdsplads. Jeg er nu lønnet efter H.K. tariffjerne, disse er måske heller ikke særlig store; men jeg klarer mig udmærket. Penge er jo ikke alt. Det at kunne udfylde en plads i tilværelsen, så man ved med sig selv, det er gjort tilfredsstillende, er for mig mere værd end penge.

Hvis nuværende, eventuelt nye elever læser dette, vil jeg sige til dem „Sørg for at få så meget ud af jert ophold på skolen, som jeres kræfter tillader. I skal nok få brug for det siden hen. Det er så fristende at skulke fra et par timer; men I vil komme til at forbryde det.“

På Nørgaards Højskole fik jeg et skub i den rigtige retning. Med disse linier sender jeg en tak til hr» og fru Nørgaard samt til alle lærere og lærerinder ved skolen — tak for alt, hvad jeg fik i de fem dejlige vintermåneder.

Glædelig jul ønskes alle på skolen. En særlig hilsen til mine kammerater fra vinteren 1962/63

Grenå, den 25. november 1964
Dora Jørgensen
Glentevej 11, Grenå

KVALIFIKATIONER: BESIDDELSE AF EN
GAMMEL BIL, EN RIGTIG DÅRLIG RYG,
EN STØTTEKÆP OG IKKE SÅ LIDT
MERE

Mariegaard har trods mange forhindringer og megen modgang forstået at bevare energi og humør. En energisk indsats og en klar hjerne har gjort ham i stand til at klare et erhvervsskifte.

På grund af en rygskade måtte jeg efter ti års forløb som selvstændig landmand lægge landbruget på hylden.

Det var selvfølgelig med et vist vemod, at jeg måtte sige farvel til dette, efter som jeg aldrig havde været beskæftiget med andet.

Ligeledes var det også en svær tid for min kone, da hun foruden at passe vore tre børn måtte stå for ejendommens drift, hvad hun ganske vis ikke var helt fremmed for, efter som jeg de to foregående år havde tilbragt en stor del af min tid i sengen og på sygehuset. Et held i alt uheldet var dog, at jeg kom på Nørgaards Højskole, for her blev dannet grundlag for en helt ny og bedre tilværelse for mig.

Jeg ankom til Nørgaards Højskole i november 1962, i følge med en gammel bil, en rigtig dårlig ryg samt en kæp, jeg havde fået af min mor.

Fra den første dag var heldet med mig, jeg kom netop til at bo sammen med Johannes, der var af en karat, der hører til sjældenhederne, mine værtsfolk var de flinkeste, der kunne tænkes.

Et forstanderpar mage til Johanne og Arne Nørgaard findes vist ikke, aldrig gik man forgæves til dem, uanset hvad det drejede sig om; selv de sværeste problemer kunne de finde en udvej for. Det betød intet for Nørgaard, om han skulle spille aldrig så mange timer af

sin natsøvn, blot han vidste, det kom hans elever til gode.

Men er Nørgaard en sjælden mand, så er i sandhed, hans lærestab det også. Det stykke arbejde de udfører ved at omskole elever i alle aldre og fra alle fag, er et kæmpearbejde, der let kan stå mål med det arbejde, Dalgas udførte ved at opdyrke den jyske alhede.

Efter ti måneders forløb, fandt Nørgaard, i samråd med arbejds-konsulent Oluf Nielsen, Hjørring så en plads til mig, det blev hos Dansk Landbrugs Andels-Maskinindkøb i Hjørring, hvor jeg blev ansat på kontoret til at føre det daglige regnskab, i år har vi en omsætning på 1,2 mill. kr, samt hjælp til salg af traktorer og landbrugsmaskiner.

Heldet er stadig i mit farvand, efter som jeg har fået en meget god stilling, og vi bor nu i Hjørring i et dejlig nyt hus, med udsigt over ager og eng, og jeg har stadig nær kontakt med mit gamle erhverv.

Min kone og børn er alle raske og har det godt, og min gamle bil er udskiftet med en nyere, ryggen går det meget bedre med og mors kæp har jeg ikke mere brug for, men den hænger i vor gang, til minde om en svær tid, der tog sin afslutning på Nørgaards Højskole.

Hermed sender jeg mine bedste ønsker om julen og det nye år til Johanne og Arne Nørgaard, lærere og elever, gamle som nye, på Nørgaards Højskole.

Per Mariegård Nielsen

VAR LIVET EN DANS PÅ ROSER

Fritzen Jensen var en elev, der nærede de største betænkkeligheder med hensyn til sine muligheder; alligevel lagde han en aldrig svigtende energi i sin uddannelse, og indsatsen har betalt sig.

På opfordring vil jeg give et bidrag til elevskriftet 1964. Det gør jeg med glæde, da jeg synes, at jeg skylder skolen så meget for den gode hjælp og støtte til en ny start, jeg har fået.

Under mit arbejde, på en gård på Fyn, kom jeg en sommerdag i 1957 til skade med min ryg, det blev enden på landmandsgerningen for mit vedkommende.

Efter gentagne indlæggelser på hospitalet i Odense, kom jeg på revalideringsklinikken for at få en uddannelse på maskinværkstedet, jeg var ikke glad for denne omskoling, da det overhovedet ikke havde min interesse, så i forbindelse med mange smerter gik humøret efterhånden ned i kælderens.

Da der var gået et halvt år, kunne jeg ikke holde det ud mere og blev indlagt på Ortopædisk Hospital i Århus, hvor jeg blev opereret for Discus Prolaps. Nu skulle det til at gå fremad igen, men lægerne havde ladet mig forstå, at jeg ikke måtte komme til nogen form for fysisk arbejde mere. Under en samtale med professor Thomasen blev jeg rådet til at søge ind på Nørgaards Højskole i Hadsten, for der at gennemgå et kursus i kontorfag, jeg havde store betænkkeligheder i begyndelsen; men jeg besluttede mig til at prøve og sendte min indmeldelse ind til sommerholdet 1960.

Havde jeg ikke haft betænkkeligheder før, fik jeg det, da jeg blev klar over, hvor stort et pensum vi skulle igennem. Jeg var en del ældre end det store flertal af

eleverne, hvoraf mange havde en realeksamen i ryggen, men der var ikke andet for end at tage fat, selvmedlidenhed blev der ikke tid til, hvis man var indstillet på at lære noget. Lærerpersonalet lagde en aldrig svigtende energi for dagen, så vi var holdt i ånde det meste af tiden, men vi kunne til gengæld komme med vore problemer til enhver tid, enten de var personlige eller undervisningsmæssige.

Efter at have begyndt på 2. semester spekulerede jeg en del på, hvad jeg skulle, når skolen var slut, som fhv. landmand tænkte jeg mig egentlig noget med et korn- og foderstoffirma, men det kom ikke til at gå sådan.

Forstander Nørgaard havde allerede begyndt at lægge planer, han er jo en idéernes mand, som alle gamle elever ved.

En dag i sidste halvdel af december måned blev jeg kaldt ind på kontoret, efter at have sludret lidt, sagde Nørgaard: „Du skal gå kommunalvejen, jeg har en plads ledig på kæmnerkontoret i Grundfør, der skal du begynde til første januar!“ Det kom unægtelig bag på mig, jeg havde på det tidspunkt 3 måneder tilbage af 2. semester og følte mig ikke flyvefærdig. Jeg bad om betænkningstid, hvad jeg også fik. Efter nogen overvejelse og gode råd af mine klasselærere tog jeg mod tilbudet. Det har jeg ikke fortrudt. Jeg vil gerne i den anledning sige tak til såvel forstander Nørgaard som mine lærere, fordi I gav mig det skub og havde tillid til mig, da I indstillede mig til pladsen.

Efter nytår begyndte jeg som elev hos kæmner Greve, Grundfør, hvad jeg nu er meget glad for, ikke alene lærte jeg meget i det år som gik, jeg begyndte også at få troen tilbage på, at jeg ikke var helt overflødig på arbejdsmarkedet endnu. Den måde hvorpå jeg blev optaget i Greves hjem, og det gode

venskab vi stadig holder vedlige, vil jeg her igennem sige tak for.

Den 1. maj 1962 forlod jeg Grundfør for at tiltræde en ny stilling på kommunekontoret i Ejstrupholm, hvor jeg **stadig arbejder, under gode moderne forhold** og en dygtig kærners vejledning.

Mit nytårsønske skal være, at skolen må blive udbygget og fortsat have fremgang **under de nye former, den nu skal drives under, til gavn for de mange som kommer efter os.**

Alle mine gamle kammerater, lærerpersonalet samt forstander Nørgaard med familie ønskes en rigtig glædelig jul og et godt nytår med tak for alt godt i årene 1960/61.

Jeg vil gerne slutte med at citere et vers med melodi af Thorvald Aagaard.

Var livet en dans på roser,
mon alt da var bedre end nu?

Hvis ej der var noget at kæmpe for,
hvad var da vel jeg og du?

Vagner Fritzen Jensen
Kirkegade 8
Ejstrupholm

Det er mig en glæde herved at kunne sende en hilsen til alle „gamle“ elever.

Som de andre år arbejdes der ihærdigt med kontorarbejde, og som ellers stønnes der meget over vanskelighederne med det engelske sprog, så intet er forandret i mine timer.

Jeg håber, alle I tidligere elever er glade for at være i gang i det praktiske liv, og at alle I nuværende glæder jer til, at det også bliver jeres tur.

Alle ønskes I en glædelig jul og et godt nytår.

Ellen Rasmussen.

En glædelig jul og

et godt nytår ønsker

Grethe & Einar Bløcher

En glædelig jul og

et godt nytår ønsker også

Elna Gade

Venlige hilsener til alle

med ønsket om en glædelig
jul

og et godt nytår

Jenny Vestergaard

Frk. Laursen og jeg sender en venlig
hilsen til alle gamle og nye elever
med ønsket om en god jul og alt godt
i det nye år

Alice Bentzen

glædelig De bedste ønsker om en
jul og et godt nytår

Alis Greve

SOMMERTURE 1965

Sommerture til norske højskoler (8 dage)
vil også blive planlagt til den kommende
sommer. Interesserede kan få plan tilsendt
efter nytår ved at skrive derom til Jens
Marinus Jensen, Langenæs alle 34, Aarhus C.

Turene går i 1965 til Hundorp i
Gudbrandsdalen og Fana Folkehøjskole ved
Bergen.

NØRGAARDS HØJSKOLE
SELVEJENDE INSTITUTION

Som mange ved, skal skolen til januar 1968 finde husly andetsteds. Planerne om at overtage Vinterslev skole, den gamle kommuneskole oppe på bakken, og opføre kollegiebygning i tilslutning hertil vil også være kendt. **Ligeså ønsket om at omdanne Nørgaards Højskole til selvejende institution for at sikre dens fremtidige beståen.**

Det glædede alle, der arbejder, med sagen, at så mange gav møde ved den stiftende generalforsamling i forbindelse med elevmødet i **august**. Generalforsamlingen godkendte vedtægter og bestyrelse, og de juridiske formaliteter er dermed i orden, så undervisningsministeriets godkendelse kan indhentes og den nødvendige kapital søges tilvejebragt.

Løsningen af det **ovenfor skitserede bygningssspørgsmål** er med det nuværende prisniveau anslået at ville koste kr. 2.400.000,—. Heraf skal $1/6 =$ kr. 400.000,— være til stede, før statstilskud kan opnås. Den kreds, der har ønsket at slutte op om skolen, og som er en forudsætning for dannelsen af den selvejende institution, tæller nu **133 medlemmer, der har tegnet sig for bidrag til** i alt kr. 16.300,—. Heraf er pr. 1.12.1964 indbetalt kr. **9.975,—**. For allerede indgåede beløb vil indskudsbeviserne blive tilsendt medlemmerne i begyndelsen af det nye år og fremdeles, når indbetaling finder sted. Postgirokonto nr. 13 04 45 kan benyttes.

Der kan synes langt igen, inden de. 400.000 kroner er nået, **men** når gamle elever og skolens venner i stort tal tilkendegiver deres interesse for sagen, vil der dermed være grundlag for at søge økonomisk støtte gennem offentlige midler ved henvendelse til fonde, institutioner o.l.

Da det måske ikke hidtil er sagt helt klart, skal det her præciseres, at ingen pådrager sig nogen økonomisk forpligtelse ud over det beløb, der ydes som indskud én gang

for alle, og som i henhold til vedtægterne er
mindst kr. 100,—.

Interesserede, som ikke har modtaget
indbydelse til medlemstegningen, er velkomne
til at rette henvendelse til skolen, der gerne
giver oplysninger. Nye medlemmer kan fortsat
optages.

Tak for allerede givne tilsagn.

Jenny Vestergaard
sekretær

GENERALFORSAMLING

Elevforeningens generalforsamling afholdtes i forbindelse med elevmødet den 2. august 1964.

Efter at formanden, Gerda Andersen, havde budt velkommen, valgtes Fritz Nielsen til dirigent.

Formanden aflagde beretning om foreningens virksomhed, der enstemmigt godkendtes.

Derefter aflagde kassereren, Rask Nielsen, regnskabet. Det balancerede med kr. 4047,65 og godkendtes.

Ved bestyrelsesvalget genvalgtes Gerda Andersen og Hakon Kristensen. Poul Kjeldgaard Jensen var på forhånd valgt som de daværende elevers repræsentant. Da Rask Nielsen ikke ønskede genvalg, nyvalgtes Fritz Melsen.

Som revisorer genvalgtes Ejnar Bløcher og nyvalgtes Rask Nielsen.

Gerda Andersen takkede Rask Nielsen for hans indsats i foreningen og sluttede generalforsamlingen.

Under det påfølgende konstituerende bestyrelsesmøde genvalgtes Gerda Andersen og Ruth Vejle Pedersen som hhv. formand og sekretær, og Fritz Nielsen valgtes til kasserer.

Som elevforeningens repræsentant i Den selvejende institution Nørgaards Højskole valgtes Gerda Andersen.

Gerda Andersen

Som en afslutning på elevskriftet kommer her en hilsen fra elevforeningens bestyrelse, der gerne vil gøre opmærksom på, at mindste kontingent er kr. 4,— årlig. Beløbet kan indbetales på vedlagte indbetalingskort. Skulle indbetalingskortet blive borte, før beløbet er sendt, er vort postkonto nr. 53625.

Endvidere: Husk at meddele adresseforandring, og at meddelelsen skal sendes efter adressen: Nørgaards Højskoles Elevforening, Hadsten, og ikke til skolen.

Til slut ønsker vi alle

EN GLÆDELIG JUL OG ET GODT NYTÅR.

Bestyrelsen

Stencilering og duplikering
udført af elever på Nørgaards Højskole